

WANDELVAKANTIE IN BEILSTEIN AAN DE MOEZEL IN HOTEL BURGFRIEDEN

ZONDAG: 26 AUGUSTUS 2018: BEZOEK WEINGUT WILFRIED BOOS.

We vertrokken stipt om 7u met 32 Schorrestappers en 3 koppels reden met hun eigen auto! Naast de vertrouwde waren er ook enkele nieuwe gezichten. We hadden een ganse week om elkaar te leren kennen. Na een rit van een paar uurtjes onder een stralende zon en een blauwe hemel met witte wolkjes was het tijd voor een stop. Even pauzeren om te eten, te drinken en een sanitaire stop. Daarna onze reis verdergezet en onderweg wisselde de zon zich af met flarden dikke mist. In dit heuvelachtig gedeelte was het landschap en het gras nog mooi groen. De bomen hadden, ondanks de hitte van de voorbije weken, hun groen bladerdek nog. Onze eerste stop was in het dorpje Sennheim, we werden verwelkomd in het Weingut van Wilfried Boos met een glaasje Mosecco. Daarna een kleine wandeling door de wijngaard. De eigenaar gaf een boeiende over de wijnbouw. Onze gids Danny vertaalde alles in het Nederlands. Zijn uitleg ging over de invloed van de hitte en de droogte op de ranken, de druiven en natuurlijk op de wijn. Het aanplanten van nieuwe ranken was niet evident met de harde droge grond. De jonge groene bladeren van de wijnranken snakten naar water om te groeien en om mooie lekkere druiven te dragen. Vroeger werden de ranken verticaal aangeplant. De hellingen aan de Moezel zijn heel steil daarom worden ze nu meer horizontaal in terrasvorm gezet. Zodoende kan men werken met kleine machines, hierdoor wordt het gemakkelijker voor het snoeien en opbinden van de ranken en jonge scheuten. Zodoende hoopt men op mooiere en grotere druiven. De arbeid wordt een beetje minder intensief. Het is hallucinant en angstwekkend om die steile hellingen op te klimmen om de druiven te oogsten, het is een intensieve arbeid die niet zonder gevaar is. Daarna gingen we in open lucht lunchen. Tijdens de lunch en tussen de wijngaarden konden we verschillende wijnen proeven. Gebrouwen door deze wijnboer. Deze wijntje kon men natuurlijk bij hem aankopen. Dan was het terug afzakken onder een warme zon naar het Weingut, vandaar reden we naar het pittoreske Beilstein. Door zijn vele kleine huisjes met torentjes en trappen wordt het "Het Doornroosje van de Moezel" genoemd. We verbleven voor een week in het hotel Burgfrieden en in het Bältehaus Burgfels aan de overkant. Het was een 3 sterren hotel. De sleutels werden verdeeld en na het betrekken van de kamers en uitpakken was er nog tijd om naar het mooie stadje te gaan. Het was nog mooi en warm weer. Je kon Kuieren onder een blakende zon door de kleine pittoreske steegjes en straatjes, en over de pleintjes met hun vele terrasjes. Vlak naast de kerk wast er een café-restaurant. Eerst de kerk gaan bezichtigen en ons dan zat drinken of ons eerst bezatten en dan in de kerk gaan om vergiffenis te vragen! Even iets om over na te denken, hé! Terug in het hotel was het tijd om ons wat te opfrissen om dan in het restaurant te aperitieven en te dineren. De 5 gangen menu en het was echt heerlijk. Dan nog wat na keuvelen met de gasten aan tafel. Onze gids Danny stelde het programma voor de dag erna voor en gaf uitleg over de aard van de wandelingen. Dan zochten we onze kamer op om ons nog wat te installeren en te slapen om morgen toch fit te ontwaken!!!

MAANDAG: 27 AUGUSTUS 2018: WANDELING NAAR SENNHEIM.

Na een heerlijk ontbijt vertrokken we met beide wandelgroepen. Direct naast het hotel een steile trap omhoog, en daar liep het even fout. Iemand gleed weg op de losse stenen en verstuurde zijn enkel. Maar achteraf leek het toch mee te vallen, hij is ons komen vervoegen in het restaurant middaglunch. Onze eerste klim voor vandaag was al steil omhoog op ongelijke ruwe uitgehouwen trappen. Uitkijken was de boodschap en goed zien waar je de voeten neer zet. Maar daarna ging het geleidelijke aan klimmen over brede wegen tot in het bos. Hier werd erg smal en we moesten noodgedwongen op een lange rij wandelen. Sommigen angstig en schoorvoetig, met de nodige voorzichtigheid over het smalle pad langs de helling en met de diepte van het bos langs zij. Door de vele afgevallen, droge en kleurrijke bladeren op de grond was het als stappen op een zacht tapijt. Men moest oppassen om niet te schuiven, er waren gevaarlijke obstakels, die verborgen waren onder de bladeren! Af en toe kon men even blijven staan om te rusten. Of om mooie foto's schieten van het uitzicht van de Moezel met het groenachtige water door de vele blauwe algen. Ondanks de dicht bewolkte, grijze hemel blinken de kleine dorpjes met hun statige kerktoren hoog boven de boomtoppen uit. Het was prima wandelweer, niet te koud te warm. Na het bos stapten we op goede bewandelbare wegen, tussen de wijngaarden met de blauwe en witte druiven. Sommige druiven waren al goed rijp ze smaakten al zoet proefden, anderen moesten nog verder rijpen en hadden een zure smaak. Daarna was er de splitsing van de groep. De ene ging met de vrouwelijke gids naar beneden langs de Moezel, de andere groep ging met de mannelijke gids verder tussen de wijngaarden. We wandelden langs de muur met poëzie, en beelden van de wijnboeren die in steen uitgebeiteld waren. Er waren "doe activiteiten" over wijn of levenswaardigheden. Soms opgefleurd met heilige beelden. Alles was wel in het Duits, en als we het niet verstonden dan vertaalde onze gids Danny het wel. De wandeling was niet moeilijk, licht glooiend en dan afdalend naar de Moezel toe. In de plaatselijke pizzeria van de jachthaven gingen we lunchen. Een lekkere pizza of een salade mozzarella van het huis, om daarna de wandeling te voet verder te zetten of met de bus naar Ediger-Eller. Samen met onze gids Liesbeth kuierden we door het oude pittoreske stadje met zijn vele kleine smalle steegjes met kleine en eigenaardig gevormde huisjes. Deze

waren afkomstig uit verschillende tijdperken en bouwstijlen, sommige wat simpel andere dan weer kleurrijker. Sommigen met garnituren uit en met hout bewerkt en rijkelijk beschilderd. Wijnranken en druiven waren er steeds in verwerkt. We zagen oude huisjes met bolglas, dat was het dubbelglas van vroeger, en oude roestige metalen beelden in tuintjes. We liepen langs de mooie, geschilderde kerk waarvan de kerktoren verrijkt was met gouden tsjoepkes (topkes). Het kerkhof met mooie, unieke en juweeltjes van graven was zeer net onderhouden. De St. Martinuskerk was open en we gingen dan eens een kijkje nemen, of ons bezinnen en alles opbiechten om vergiffenis te vragen!!! Terug naar beneden door de smalle straatjes waar de wijnranken boven onze hoofden groeiden van het ene huis naar het andere. Beneden aan de Moezel gingen we op een gezellig terras met de groep nog even pauzeren en onze dorst lessen. Wat keuvelen en daarna af te zakken naar de bus en terug te keren naar het hotel. Onze kamer opzoeken, douchen en daarna lekker te gaan dineren en nog nagenieten van deze eerste wandeldag!!

DINSDAG: 28 AUGUSTUS 2018: WANDELING NAAR COCHEM.

We reden vandaag met de bus 5 km naar Bruttig. Aan de parking van de brug lieten we de bus achter en we vertrokken voor de beiden wandelingen. De lange en zwaarste wandeling ging door een prachtige vallei met wilde buxusbomen en dan door de wijngaarden naar Cochem ongeveer 10km. Ze gingen rechts van de Moezel al direct omhoog het bos in! De andere groep ging over de brug, het was ongeveer 8 km langs de Moezel naar Cochem. Het was prachtig weder. Onder een stralend blauwe hemel met witte wolkjes als kleine watjes stapten we blijgezind op weg naar Cochem. Tussen en langs de wijngaarden met hier toch al prachtige blauwe en witte druiventrossen, die in de volle zon hingen te rijpen. Men kon ook vele andere fruitbomen waarnemen. Langs de wandeling stonden verschillende appel- en ook perzikkbomen. Eventjes was onze gids het noorden kwijt, na het raadplegen van de kaart kwamen we snel terug op de juiste weg! We hadden prachtige uitzichten. De schepen op de rivier en de bergen met de al kleurrijke bomen geflankeerd door verschillende wijngaarden waren een genot voor het oog. We kregen onderweg ook al een prachtig zicht op het kasteel van Cochem. We passeerden langs en door het klooster van Ebernach waar nog steeds Franciscaners wonen, "De broeders van het Heilig Kruis" genoemd. Hier is ook een opvangcentrum gevestigd voor mensen met een mentale handicap. Verder richting Cochem kon men nog genieten van de vele mooie huizen, soms grote villa's met prachtige grote tuinen die opdoemden in het landschap. Na de wandeling kom men een vrije namiddag doorbrengen in de stad. Het was er tamelijk druk, vooral door het mooie warme weer. We gingen eerst iets eten en drinken, en daarna wat kuieren langs de winkeltjes. Souvenirtjes kopen voor onszelf of voor het thuisfront. Dan gingen we met het toeristische treintje een rondrit maken langs de overkant van de Moezel. Vanhier had met het zicht op de stad Cochem en het kasteel. Nog even wandelen langs de St. Remaclus kerk maar we konden ze niet bezoeken. Verder op een terrasje genieten van een frisse pint bier of een koude frisdrank, vanhier had het zicht op de Moezel en de schepen die daar af en aanleggen met de toeristen. Daarna terug afzakken naar het verzamelpunt. Toen de groep volledig was scheepten we in op de boot om af te varen naar Bruttig-Fankel waar de bus ons opwachtte. 's Avonds kregen we een Middeleeuws Buffet aangeboden in de ruïne van het kasteel Burg Metternich. Een adembenemend panoramisch uitzicht over de Moezel in de diepte en de bergflanken in de verte. Het eten was zeer lekker en genoeg voor iedereen, we konden genieten tijdens de maaltijd van het mooie prachtige landschap. De mensen van het hotel waren in middeleeuwse klederdracht om zo hun gasten in stijl te bedienen. De zon ging stilaan onder en wanneer onze honger en dorst gestild was zakten we rustig terug af naar het hotel. Naar onze kamer om ons te rusten te leggen en te slapen. Morgen komt er weer een nieuwe wandeldag voor ons en moeten we dus weer fit zijn!!!

WOENSDAG: 29 AUGUSTUS 2018: KASTEEL BURG ELTZ EN NAAR TREIS-KARDEN FAM. STOKERIJ HAMBACH

Als je 's morgens even door het venster gluurt en een mooi zicht in de zon waarneemt, dan wordt een mens daar echt blij van, hé!!! Vandaag was het gelukkig onze rustdag, allee geen te zware wandeldag. We reden met de bus 25 km verder naar Eltzbachdal voor een bezoek aan Burg Eltz. Vanaf de parking was het nog één kilometer wandelen naar het kasteel. Het kasteel, van de Heren von Eltz, was langs de buitenkant indrukwekkend met zijn vele kanteeltjes, torentjes en kleine venstertjes leek het op een sprookjesburcht. Een Nederlandstalige gids leidde ons rond en gaf veel uitleg over de kamers, het interieur en de inboedel van het kasteel. Het kasteel lag in een dal en is nooit in een strijd vernietigd geweest in een oorlog. Door de verschillende generaties en toename van familieleden werden er steeds vleugels bijgebouwd. We betraden de woonkamer, het plafond was van eikenhouten balken gemaakt van 500 jaar oud. Er hingen wandtapijten die uit België kwamen uit de stad Doornik. Men plaatsten kisten in plaats van kasten en opvouw stoeltjes om de meubels gemakkelijk mee te kunnen verhuizen. In de slaapkamer was het bed gebouwd op een verhoog met drie trappen voor warme lucht onder het bed te verspreiden tegen de koude nachten. Men verwarmde alleen met haard vuren. Het toilet stond uit de kamer om hygiënische reden! In de kamer stond een eigen altaar en de familie had zelfs een eigen kapel met pastoor. Vroeger was ook de kerk en staat niet gescheiden. De kasten zijn later ontstaan door kisten op elkaar te plaatsen en later werden de kasten gewoon in

de kamer gemaakt, hierdoor konden ze niet meer verhuisd worden! Er stond zelfs een mooie porseleinenkast, de vergaderzaal van de familie dateerde uit 1490. In de 19 de eeuw zijn er kandelaars, grote tafels en lusters bijgekomen. In sommige kamers waren er jachttrofeeën van kleine en grote dieren, wat nu niet meer kan en mag! Maar toen was het om er mee te pronken en te laten zien hoeveel rijkdom men bezat. In de keuken hadden ze een primitieve koelkast, een ruimte tussen dikke muren van 1 à 2 meter. Dit hield de koude vast. Het brood en het vlees werd opgehangen aan het plafond zodat de muizen en de ratten het niet konden verorberen. Als laatste bezochten we de schatkamer om al de rijkdom bestaande uit gouden juwelen, bestek, servies en wapens te bewonderen. Na het opsnuiven van cultuur en geschiedenis gingen we met de groep 3 km wandelen naar de Ringelsteiner Mühle. Door het bos en af en toe toch een beetje op en af met een klein riviertje rustig stromend in de diepte naast ons. Door de hitte van de afgelopen tijd was het water erg geslonken, soms voorzichtig stappen voor de stenen en de wortels. In het restaurant lekker lunchen van de door ons zelfgekozen schotel. Daarna reden we naar likeurstokerij Weinhaus-Hambeck in Treis-Karden. In de kelders van de St. Kastor abdij gingen we proeven van de verschillende likeuren en schnaps. De kelders waren uit 13de eeuw. Vroeger was de wijn peperduur en alleen voor rijke mensen. De schnaps bestaat uit 30 tot 40 % alcohol en is straffe kost om te drinken, de likeur daarentegen heeft 20 tot 25 % alcoholgehalte en is veel zachter en zoeter van smaak. En nog eens ander smaakje proeven. Sommige waren er geen liefhebber van maar hebben toch ook verschillende likeuren geproefd en er tenslotte ook van genoten. Daarna komen deze goddelijke dranken aankopen. Het was ondertussen buiten wat gaan druppelen en onderweg terug met de bus naar Beilstein was het wat gaan regenen maar niet erg. Met een lege portemonnee maar wel met flessen lekkere likeur stapten we het hotel binnen om ons te verfrissen en daarna lekker te gaan dineren.

DONDERDAG: 30 AUGUSTUS 2018: WANDELING NAAR ERNST.

Vlug even een blik werpen door het raam om te kijken wat voor weer het werd vandaag en het zag er veel belovend uit. En vandaag was het rustdag voor de chauffeur, dus iedereen ging stappen. Het was onder een licht bewolkte hemel toen we met de ganse groep door het stadje naar beneden gingen. Met het veerpond St. Joseph staken we de Moezel over. Vandaar vertrokken we met de ganse groep voor de wandeling naar Ernst. Het ging tussen de wijngaarden geleidelijk aan omhoog, en op een bepaald moment splitsten de groepen. De langste wandeling had een extra grote lus naar de ander kant. De kortere wandeling ging gewoon stilaan omhoog op goede begaanbare weg. We liepen tussen mooie gebouwen met tuintjes vol mooie bloemen en figuurtjes. Onderweg zagen we ook vele fruitbomen zowel van appels, pruimen als perziken. We stapten verder omhoog en even later liepen we verkeerd, de weg was geblokkeerd en niet meer toegankelijk, en dus moesten we terug keren. En daarna begon de weg stilaan te veranderen en liep als een smaller en steiler pad het bos in. Een diepte naast ons, en onder onze voeten vele dorren bladeren, stronken, wortels en stenen. Door de regen van de vorige nacht was de grond wat glibberiger geworden en was het oppassen om niet weg te glijden. Men moest noodgedwongen voorzichtig zijn. Langzaam gaan en goed kijken waar we onze voeten moesten neerzetten. Omdat sommige wat angst hadden was het mekaar helpen en bijstaan in de benarde omstandigheden. Die stappers van de lange wandeling hadden ons al ingehaald en natuurlijk voorbijgestoken en ons achter gelaten!!!! Maar de traagste groep kon zo het beste genieten van de mooie uitzichten en het prachtige landschap. Eindelijk terug over goede wegen, langs en door de wijngaarden waar de zoete blauwe druiven en witte druiven hingen te rijpen. De beloning was gaan lunchen in Philips' Bistro naast het Möselland museum, hier kon men zelfs een tractor met huifkar huren, om een rondrit tussen de wijngaarden te maken. Het was erg stil in de Bistro, iedereen had honger en was aan het eten. Men hoorde alleen het tikken van mes en vork op het bord! In de namiddag had men de keuze: oftewel terugwandelen of met de boot terug naar hotel. Even rustig kuieren langs de oevers van de Moezel met het zicht op het dorp Ernst. Nog even onze dorst lessen op een prachtig terras om dan met nog een groep van 19 Schorrestappers af te zakken naar de steiger om op de boot te stappen. We vaarden door het sluizencomplex van Bruttig-Fankel. Dit is een belevenis, om er met de boot erdoor te varen. Men moet men ofwel zakken stijgen om het niveauverschil te overbruggen. Onder een nog stralende zon kon men na een tijdje aanmeren in Beilstein om dan door het pittoreske stadje onze weg naar het hotel te zoeken. Via de lange hoge trap naar het terras naast de kerk om onze vermoeienis nog even doorspoelen. En daarna in de kerk te bidden en een kaarsje te branden bij de zwarte Madonna!! Dan toch maar afzakken naar het hotel om te douchen en ons om te kleden voor het diner. Er stond die avond Forel op het menu en hij was heerlijk, iedereen heeft genoten van het heerlijke eten. Voldaan en met een geluksgevoel onze kamer opgezocht en ons vermoeide lichaam te rusten gelegd want morgen was het al onze laatste wandeldag!!!

VRIJDAG: 31 AUGUSTUS 2018: WANDELEN NAAR DE PULGERSMÜHLE!

Na het ontbijt vertrokken we met de bus naar het dorpje Liesenich. Daar startte onze wandeling met de ganse groep voor ongeveer 8 km. We begonnen op ongeveer 370 meters hoogte om daarna steeds te dalen, hopelijk op een goede manier op onze beide voeten!? Het was eerst een goede brede weg tussen mooie vlakke velden met een

mooi uitzicht over de uitgestrekte velden, Het was een prachtig landschap onder een hemelsblauwe lucht. Precies een postkaart dus werden er foto's genomen. Daarna veranderde de weg stilaan en verdwenen we in het grote bos. Het was wel adembenemend, over erg smalle weggetjes maar geen diepte naast ons. Het bos had een licht glooiende structuur en zo kon men overal rondkijken. We liepen wel allemaal achter elkaar dat was gemakkelijker stappen. Alleen de natuur met vele smalle hoge boven omringde ons. De reuk van het stille woud en de geur van de verkleurd rottende bladeren prikkelden onze neus, heerlijk was dat!!! We moesten wel voorzichtig stappen en goed uitkijken voor stronken, stenen en boomwortels die over het paadje lagen. Dalen deden we soms langs diepe trappen. Door de erge hitte van de afgelopen weken lagen er al vele verkleurde bladeren op de grond. Dode afgeknapte bomen blijven gewoon liggen als voedsel voor de natuur, voor de bescherming van sommige dieren. Er stroomde een klein riviertje door het bos, hier en daar stond droog en kon men er gewoon door waden. Wanneer we het klaterende water hoorden en zien konden, konden we er enkele vissen in waarnemen. Als het rustig en stil was en geen getater in het bos kon je het tikken van de stokken en het knarsen van de kleine steentjes onder de wandelbottines horen. Soms hoorden we toch ook het zuchten en hijgen van de stappers door de inspanning die we leverden. Het was een prachtige wandeling en we konden erg genieten van de omgeving en de geluiden van de vogels die erg kwetterden. Soms kon men ook eekhoortjes spotten. Geleidelijk aan werd de weg breder en verlieten we stilaan het bos en zagen Owe al enkele huizen, we kwamen terug in de bewoonde wereld. De beloning was een lekkere lunch in restaurant Pulger Mühle op zo'n 150 m hoogte het was nodig want we hadden honger en dorst. We kregen een bord aangereikt met een gerookte forel en andere lekkernijen. Dit met brood, dat alles smaakte heerlijk. Na de lunch reden we met de bus naar Mörsdorf. Gekend om zijn 2 jaar oude wandel en fietsbrug, de Hängezeilbrücke. We parkeerden de bus aan het bezoekerscentrum om dan te voettussen de open velden naar de brug te wandelen onder een lichte bewolkte hemel. De zon deed af en toe verstoppertje, er blies ook een fris windje rond onze oren. De afstand naar de brug was 2 km. De brug zelf was 360 m lang. Wie durfde en geen hoogtevrees had kon er overlopen. En die het voor bekeken hielden konden gewoon op de bank blijven zitten en de avonturiers gadeslaan. Diegene die nog extra kilometers wilden stappen konden met onze gids Danny over de brug en eronder door het bos in om nog een extra lus maken. Dit met een steilere klim naar het dorp. Anderen namen vele foto's van de brug en omgeving. Sommige mensen poseerden uitgelaten. En dan de weg terug naar het dorp met onderweg nog een pauze om onze dorst te lessen. Het zat erop voor vandaag en het was ook onze laatste wandeling met de groep. Terug in het hotel om te douchen en ons klaar te maken voor het aperitief. Na het was er de speciale ceremonie om onze gidsen Danny en Liesbeth te bedanken voor deze fijne wandelweek. Chauffeur Boris kreeg ook een attentie voor de veilig busritten. We bedankten de Bazin en het personeel van Hotel Burgfrieden voor het lekkere eten. Daarna kregen we onze laatste 5 gangen menu geserveerd en die smaakte weer heerlijk. Nog wat na keuvelen met een frisse pint of een tasje koffie of thee en dan was het tijd om in ons bed te kruipen.

ZATERDAG: 1 SEPTEMBER 2018 NAAR BERNKASTEL – KEUZ.

Vandaag ons laatste ontbijt, dan was het tijd om de valiezen in te laden afscheid nemen. Maar we reden eerst nog naar één van de mooiste stadjes aan de Moezel en dat was Bernkastel, hier mochten we vrijblijvend het stadje bezichtigen en lunchen. We trokken we door de kleine straatjes en langs de vele kramen die stonden op gesteld voor de wijnfeesten. Langs de markt en de fontein waar het al druk werd door de feestvierders. We gingen voorbij de kerk maar die was jammerlijk gesloten. In het raadshuis bij de toeristische dienst konden we een plattegrond van de stad krijgen, altijd handig om niet te verdwalen. De binnenstad had mooie beschilderde huisjes en ook oude en een heel smalle huisjes. Op de splitsing van twee steegjes stond een van de smalste huisjes en het was precies het peperkoeken huisje van Hans en Grietje. We wandelden voorbij de kerk die verbouwd was tot een bejaardentehuis. De museums langs waar we wandelen waren vandaag uitzonderlijk gesloten. Natuurlijk waren er ook veel souvenirs winkeltjes, waar we niet aan weerstaan konden, en we gingen eens rondneuzen. We hebben een lekkere Pizza gegeten. De Harmonie speelde op een pleintje mooie muziek. Door het mooie weer en de wijnfeesten konden ze rekenen op grote belangstelling. Voldaan besloten we het centrum van de stad te verlaten en over de brug naar de overkant te wandelen. Regelmatig blijven stilstaan om kiekjes te nemen. Vanaf de brug had men een prachtig zicht had op de pittoreske stad en omgeving. Aan de overkant gingen we nog even een kijkje nemen in een gebouw dat vroeger een hospitaal dienstdeed. Nu was het een bejaardenhome met een eigen kerk. Nog even rustig kuieren om daarna langzaam af te zakken naar de bus. Daarna de bus en nu reden we echt huiswaarts. Onze geslaagde wandelvakantie was nu voorbij.

Reporter: Agnes Van Bulck.